

Marten, waar is je fiets?

Dat was me toch wat! Daar had Marten zich lelijk verpraat!

Het was begonnen op 't schoolplein. Peter was jarig en alle jongens van zijn klas stonden om hem heen om te horen wat hij gekregen had; nou, dat was niet mis: een nieuwe fiets. En Peter vertelde dat niet alleen, hij kon de fiets laten zien ook, want hij was er op naar school gekomen; op een veilig plekje in het fietsenhok had hij hem neergezet.

De jongens vonden hem prachtig. Het stuur glom en de banden waren zo wit; en dan die lamp voorop! Jaap had gezegd dat zijn fiets bijna net zo mooi was en Jan had beweerd dat hij er volgend jaar ook zo één kreeg. En toen had Marten opeens gezegd: ik heb ook een nieuwe, een fijne jô!

Ze hadden allemaal omgekeken naar hem en dat was een heerlijk gevoel, maar langzaam begon er iets te prikken in zijn nek en bij zijn wangen, hij kreeg een vuurrode kleur. Hij schrok van zichzelf, hoe had hij dat nou kunnen zeggen? Hij had niet eens een fiets! Maar het leek wel of de

woorden zomaar uit zijn mond geschoten waren, vóórdat hij het wilde... De jongens riepen door elkaar: „Waar dan? Waar heb je die dan? Ik heb 'm nooit gezien.” En Marten wist één ding heel zeker, dat hij nu niet zeggen kon dat hij het maar verzonnen had, hij moest er iets op bedenken... Gelukkig ging de bel.

„Morgen,” beloofde hij gauw, „morgen kom ik er mee op school!”

Ja, dat was me wat. Hoe moest dat nu? Hij kon er 's avonds bijna niet van slapen, hij piekerde maar hoe hij zich er uit moest redden; hij droomde er zelfs van, hij droomde dat alle jongens om hem heen stonden. „Marten, waar is je fiets?” riepen ze maar steeds, maar hij kon geen antwoord geven. 's Morgens, toen hij zich stond te wassen voelde

hij zich zo naar dat hij bijna niet naar school durfde.

En toen opeens wist hij iets! Het kon. 't Was gevaarlijk, maar 't was het enige wat hij kon doen. Na 't ontbijt sloop hij op zijn tenen naar de schuur. Er was niemand die hem zag gaan. Voorzichtig pakte hij de nieuwe fiets, reed er mee het paadje af en ging op weg naar school. Alleen... 't was niet zijn eigen fiets! Hij was van Kees, zijn grote broer, maar dat hoefden de jongens niet te weten. Kees was de hele dag weg, en als hij vanavond thuis kwam stond de fiets allang weer op zijn plaatsje in de schuur, om twaalf uur immers al! Moeder zou 't niet eens merken!

De jongens bewonderden zijn fiets. „Nog mooier dan die van Peter,” zeiden ze.

Opgelucht reed Marten 's middags weer naar huis, maar ergens bleef er van binnen dat nare gevoel, dat wilde niet weg . . .

Vlak bij het huis gebeurde het. Daar lag een losse steen, dicht bij de stoeprand. Marten zag hem niet, hij reed er tegenaan, daarna dwars over de weg en met een vaartje botste hij tegen de muur. Het was verschrikkelijk. Het voorwiel van Kees' fiets was krom, één trapper was verbogen. En Martens neus . . . die was zo blauw als de lucht. Hij huilde, en 's avonds in bed huilde hij nog, vooral toen Kees thuiskwam. Hij moest alles wel eerlijk vertellen, ook al was Kees nog zo kwaad.

Gelukkig bleef Kees niet lang boos. „Je spaarpot, jongen,” dreigde hij, „je zal me een nieuw voorwiel moeten geven! Enne . . . laat's kijken, m'n ouwe karretje staat er nog altijd, dat knap ik voor je op, goed? Allicht wil jij ook weleens fietsen, dat snap ik best.”

Marten knikte opgelucht. Maar eh . . . opscheppen . . . Nee hoor, nooit meer!

Joke Hoytink.

Een bemande parachute

Van een oude zakdoek, die je moeder niet meer gebruikt, kun je een pracht parachute maken door aan ieder van de vier hoeken een dun touwtje van ongeveer 15 cm lengte te knopen. De parachutist knip je van karton of, als je handig bent in figuurzagen, maak je hem van dun triplex. Kleur het mannetje naar eigen fantasie en maak er een gaatje in waardoor de touwtjes heen gehaald moeten worden. De vier einden knoop je aan elkaar zodat de parachutist en de parachute aan elkaar verbonden zijn.

Als je nu het midden van de zakdoek tussen duim en vinger pakt en hem met een flinke zwaai omhooggooit, zul je zien hoe keurig deze bemande parachute naar omlaag komt zweven.

Overname van artikelen of gedeelten hiervan alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van de uitgever.